

– De bidrar til å holde oss mennesker sammen. Jeg tror vi trenger tiggerne mer enn de trenger oss, skriver Kim Larsen.

Foto: Erlend Aas/NTB Scanpix

Gaven på gaten

Tiggerne gir oss en anledning til å kjempe mot vår hardhet og uforsonlighet, og kanskje også vår gjerrighet.

Det er deilig med sommer i Bergen. Vått og kaldt, og solskinn overalt. Ofte benytter jeg denne tiden på året til å vandre planløst rundt i byen.

På mine turer treffer jeg mange hyggelige bergensere, musikanter som bidrar med god lyd i bybildet, mennesker som stresser og ruser for å rekke et eller annet og ikke minst, tiggerne. Det er flere av dem nå enn tidligere; disse menneskene som bare sitter der, stille, og ber oss om en slant eller to.

Som guttunge var jeg ofte redd for tiggerne. Kanskje fordi de stadig var beruset og brautende, flere av dem nokså ustabile. Nå er det å være brautende for så vidt ikke noe nytt for bergensere, men kombinasjonen brautende og full var litt skummelt for en ung gutt. Min far derimot, han likte godt tiggerne i Bergen. Han var på fornavn med flere av dem, særlig de som hang nede ved Korskirkeallmenningen. Min far stoppet alltid opp. Slo av en prat med dem, lo og var vennlig mot dem. Jeg tror tiggerne likte min far og jeg vet at min far satte pris på dem. Min far hadde alltid penger i lommen, slik at han kunne gi dem noen kroner dersom de trengte det. Det ble nærmest umulig å komme forbi Korskirken sammen med far. Man trengte i hvert fall god tid på å gå fra Ynglingen, hvor han tidligere jobbet, og til bussen på Bryggen.

Jeg husker ikke så mye av selve innholdet i de mange samtaler min far hadde med byens originaler, men latteren, paret med alkohol-dunsten, sitter godt i fremdeles. Ofte fikk jeg lov til å prate med disse menneskene, le og vitse, og til slutt begynte jeg å kjenne dem igjen, jeg også. Min far ga dem alltid en slant. Han brydde seg ikke om hva pengene ble brukt til. Han overså alle innvendinger om at han kanskje burde hjelpe dem

”

Min far ga dem alltid en slant. Han brydde seg ikke om hva pengene ble brukt til.

på en annen måte, på en bedre måte, på en mer effektiv og blåruss-aktig måte. At han burde gi mer til dem som virkelig trengte det, barna i Afrika, eller de mange andre som befant seg så langt borte. Jeg antar at min far så på disse innvendingene som unnskyldninger for ikke å hjelpe. For min far var dette enkelt. Han så noen mennesker som trengte hjelp i form av noen kroner, og handlet deretter. Så lett, så konkret, og så kjærlighetsfullt.

Ifølge munken Wilfrid Stinissen er godhet selve grunnen og kilden til vennlighet. Et godt menneske har en skatt det kan øse av. Det som deles ut av skatten blir til vennlighet i praksis. Tiggerne i Bergen, tiggermunkene i klostrene, eller hvor de nå befinner seg, gir oss en anledning til å være gode. De gir oss en anledning til å vise vennlighet. Ja, de gir oss en anledning til å kjempe mot vår hardhet og uforsonlighet, og kanskje også vår gjerrighet. Selvsagt kan det innvendes at vi bare gir smuler av vår rikdom, at vi gir fordi det føles godt, ikke fordi hjelpen er godt for noe. Slike kyniske innvendinger ser bort fra at den lille gaven fra oss kan være starten på noe som kan bli bedre over tid. Tiggerne er derfor Guds gave til oss. De heter kanskje ikke Lasarus, som på Jesu tid, men Kåre, Frank og Tommy – eller like gjerne Nicolae, Elena og Sabina. De bidrar til å holde oss mennesker sammen. Jeg tror vi trenger tiggerne mer enn de trenger oss.

Tiggerne fikk frem det beste i min far. Etter slike møter i byen, nynet han alltid, mer enn vanlig; han plystret og sang. Et møte med Kåre, Frank og Tommy, gjorde noe med ham. Det var noe stort som skjedde ved Korskirkeallmenningen. Tiggerne lot oss få lov til å være gode, til stor glede for min far. Slike treff gjorde noe med en ung gutt. Han så på tiggerne, og på sin far, med nye og friske øyne.

Kim Larsen

Førsteamanuensis ved
NLA Høgskolen

SKRIBENTER I VÅRT LAND

Håvard Nyhus •
Laura Djupvik •
Tomas Sjødin •
Kim Larsen •
Didrik Søderlind •
Ann Kristin van Zijp Nilsen •
Ida Marie Gilbert